

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσα κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Δέκατος είναι
κι' έβρα παλιός θάβαναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ την έβραδά — μόνον μη φορά θά βγαίνει,
κι' έναν έχω έμηνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει,
Συνδρομιάς θά έχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι,
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδαπνήν,
και εις την 'Ελλάδα όλην — δίχως νόμισα κι' έντροπήν,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **όυτά φράγμα είναι μόνον.**

γιά τή ένα όμως μέρη — **όσα φράγμα και ποια χέρη**
Κι' ένα φύλλο έν κρατήη — **έγινες συνδρομιαί**
κι' όποιος τόν παρ' έν δίδει — **θά τόν φέρη μίση είδη**
Γράμματα και συνδρομαί — **άπ' εύθείας προς έμάς**
Γιά τή σάρα και τή μάρα — **κάθε φύλλο μηδ' δεκάρας**

Τριάντα 'Οκτωβρίου
κι' άρχή Βουλευτηρίου.

Τετρακόσα πέντε και σαράντα,
τί κακό και πάλι, τί συμβάντα!

**Περικλέτος, Φασουλής,
σ' ένα πάλλο της Βουλής.**

Π. — Και δέν μου λές τί διάβολο θά γίνη; ...
Φ. — Ρουθούνι, Περικλίτο, δέν θά μείνη,
θ' άρχίσουσε ντακάπο ή παράταις
και θά παρακορδόνονται 'στης στραταίς
σουδαίσις Σακαράκηδες μέ κράνην,
πού βγαίνουν τά σπαχή τών 'στο σεργιάνι.
Και θάβθουν διπλωμάταις δυνατοί
μέ τρικαντά, μέ λούσο και μέ μόδα,
και πάλι 'στην άράδα οι στρατοί,
φερτέ, παρουσιάστε, παρ' πόδα.

Θ' άνοιξουν θεωρεία πέρα πέρα
γιά νάμπη ό λαός μέ κάθε λίρα,
πού πάντα τών τυράννων είναι τρόμος
κι' όταν σάν λίρα βλήπη την πεντάρα
του δίδει τό δικαίωμα ό νόμος
νά κλίθη ό,τι τύχη 'στην άντάρα.

Κι' άπ' έξω τό μικρόδιον της πεινάς
θ' άνάβη τών κομμάτων τούς κηφήνας,
και μάτχη θά ζουρλόνουν πυρωμένα
και στόματα θ' άφρίζουν πιννασμίνα,
κι' ή πείνα μέ τήν πείνα θά παλεύη
κι' ή κάμα 'στο σελάγι θά σαλεύη,
και σόβλια θ' άκούωνται μεγάλα
'ετό πνεύμα του Συντάγματος και 'ετ' έλλα

μέ μάτι κάθε 'λιγο φλογερότερο,
κι' άμείσως θά τό βάζουν 'στη φουγάλα
έν τρέψη κανέν' έλογο μ' όρημήν
ή κάμη τύπος' άλλο πιά χειρότερο
πρός όξαν της ήμέρας και τιμήν.

Και γυναικών περίεργο λερούσι
θά κάτση 'στά σκαμνιά τά πρώτα πρώτα
τόν λόγο τόν τρικουέροτο ν' άκούση,
νά κρίνη δέ κι' αυτό τά καθεστώτα,
και θά μοσχοβολήσουσε τά ξύλα
και σεβαστά καθίσματα πατέρων,
πού τόση θά καθιση βαρβατίλα
γιά νά σκεφθή του κράτους τό συμφέρον.

Και θάβη όποιος ξέρις και δέν ξέρις
κι' ίσως νάβθη 'στο πάλλο έπιστωμός
κι' ό κύριος 'Ορνισαίν ό παγκήρις,
πού θά μας δώση δάνεια προθύμως,
κι' όταν τόν λόγο 'δη του Βασιλέα
ίδω, θά 'πή, έπίτυχα δουλειά,
κι' άμείσως τήν σακκούλα του θ' άνοίξη
και μέσα 'στο χρυσάφι θά μας πνίξη,
και θάμπη κάθε μέγας και πολλός
'ετό θηριοτροφείο της Βουλής.

Κι' άμα τά πάλα τιμηθούν με κάθε Τραπεζίτη τότε θά'λθη κι' ή Σύνοδος με τόν Μητροπολίτη, κι' ή Γερμανός τών 'Αθηνών τόν άγιασμό θά ψάλη και θά μάς πη παππάς 'στ' αὐτί και διάκος 'στό κεφάλι, και μι δέσεις, Περικλή, και προσευχάς προχείρους εύθης δαιμόνια θά 'βγούν από Ρωμηών καιλιχίς κι' όλα θά πάνε νά γωθούν 'στους δανειστάς τους χείρους, πού πάντα σί τρεχάματα μάς βάζουν και δουλειαίς.

Κι' όταν κι' αὐτή τελειώσ' ή φρασαρίθ 'θ' άρχίσουν νά πλάκωνουν τά θηρία, ήγουν ό Σωτηρόπουλος κι' ό Ράλλης, τό κολοβό τό φίλι δηλαδή κι' ή λυσασμένη τίγρις τής Βεγγάλης, όπου σάν 'Ισκ' άνάβει και δαδί, κι' ό λύκος Εύταξίας σάν γαικρός, πού Ριζαρίταις πηγαίει κι' έμπρός με θυμιατά νά πη τήν θυματίου κι' εν ύμνοισ και 'σπιδίε' με τόν σκοτίζουν.

Και θά'λθουν με τους άλλους σκυθρωποί Κόντοκαύλος και Κόρκας και λοιποί, δικλωμάτια, πάλα και τιμόνι, κι' όι ξένοι θά φορέσουν τά γαλιαί των νά 'δούν τί μούτρα έχει τό Λεμόνι κι' άμείσιως θά τραβήξουν τά μαλλιά των, κι' 'Ισως νά 'πουν ελαμά σαθαθνανί νόν σεσαρό κυττώντας Λεμονή.

Και Πρόεδρος θά 'βγῆ ό Κανταρτζής, όπου σάν γέρος είναι Χιμπαντζής, και λέν πως έχει γνώσι όλο κανταρία, μά θά'λθη κι' ό Μυλλόρδος τό λειοντάρι με φόβη και μ' άνήμπορα λειοντάρια, πού θά σηκώσουν κόσμο 'στό ποδάρι. Και μόλις έμπη τούτο τό θηριο άμείσιως, Περικλέτο, θά μουχρίση, και τρώμ' ό Λεμονής θά νοιώση κρύο μόλις 'στ' άριστερά τέν άντικρύση.

Και θά'λθη νά καθίση κατά γέρος κι' έκείνος πού σί δάφνας άκουμπά, και σήμερα έλέφας είναι γέρος καθώς τού Μοντενίγρου τόν Μπαμπά. Ποιόν έννοιείς ;...

Π. — Τόν γέρο μας πατέρχ.
Φ. — τής Καρκαλούς έκείνης τόν άστέρα. Και θά'λθη μ' ύπερύψηλο κεφάλι και μία καμηλοπαράλις μεγάλη, ήγουν ό Καραπάνος, όπου έξείς πώς είναι πρώτον άθρον κανονιέρης, κι' όσο με φόβη τρέχει και μ' όρμη 'στόν 'Ισχιό τής Προόδου περισσότερο, τόσο τάτελειωτό του τό κορμί όδό δάκτυλα μου φαίνεται ψηλότερο. Και θά'λθη κι' ένας άλλος ζαρωμένος, πού κ'ύκιο τέν άφήσαν χωριστό, κι' άπίμεινε μονάχα ό καυμένος με τόνεμα τού Πιτ τό ζακουστό.

Και θά λυσούν τάνήμερα θηρία και νά καταπακίσις 'στά θεωρεία, και θά'λθουν μ' άγριάδα Καννιβάλων και δίποδα μικρά μετά μεγάλων, και τής Βουλής ή σαλα ή κλίνη σάν Κιβατός τού Νάιε θά γενῆ.

Πριν δ' ό Μεγαλειότατος άφήση τό Παλάτι θά'λθι πού παρ' άπ' αὐτόν ή Μεγαλειότατη, κι' έπειτα θά τής γενῆ μ' ευγένεια και λούσο κι' έγω γι' αὐτήν πολλά καλά θά κόψω και θά ράψω, και θά τραντάξουν κανονιαίς, πού μόλις τής άκούσω δέν ξέρω γιατί μούρχεται τους δανειστάς νά κλάψω.

Τότε θά χάσ' ή μάνα τό παιδί, ξεσβέρκωμα και σπρώξιμο και κρότος, κι' ό Μοντενίγρος θά'λθη, δηλαδή ό Βασιλεύς Γεώργιος ό πρώτος.

Και δίχως καν τριγύρω του νά βλέπη ένα χαρτί θά βγάλη άπ' τήν τσίπη, πού πιθανόν με τούτο ν' άνέβαση τό κάθε ξεπισμένο τώρα φόντο, κι' αὐτά τά παρακάτω θά διαβάση με μία βαρειά φωνή μπάσο πρεπόντο :

«Μετά πολλής χαρής προσαγορεύω τάνήμερα τού κράτους μου θηρία, και κάτι τι καλό σας μαγειρεύω κι' εις όλα με κατέχει άπορία.

Αι σχέσεις με τας φίλας μας Δυναμείς, ήγουν αι καθαρώς χρηματικαί μου φαίνονται πολύ ναυονομιαί, κι' ένας Έβραϊός Άγγλος και χαχάμης, ό κύριος Όρυσταίν, πού σημαίνει, ζητεί καλά και σώνει κι' έπιμεινε παρα νά μάς δανείση με τό ζόρι κι' έχει για 'μάς γιαγκίνι 'στην καρδούλα του, άλλα κι' αὐτός με τρόπο 'στό βαπόρι θά βάλη καμμιά νύκτα νά μαουάου του, και θά τό στρίψη δίχως έντροπή κι' ούτε άριθεντέρταία θά πῆ.

Άφότου ό Μυλλόρδος και Σωτήρας από τους Άγγλους έφαγε παπάρά, κι' ως έρμαια μάς άφισε τής μοίρας κι' εις όλους ειπε τότε εβρα πάρα, σκαρώσαμε τό φούντιγγ, όπως ξέρετε, όπου καθείς τό βλέπει και τό χαιρείται, κι' εις όλους τό σακάτικο συστήνω γιατί πολλά έτραβηξε κι' ύπίστη, και τώρα λυπηθήτε τό κι' έκείνο, πού μήτε κρύο κάνει μήτε ζέστη.

Όσο για τήν σταφίδα μας θά 'βρούμε νέους τρόπους και θά τήν επιβάλωμεν κι' εις ζώα κι' εις άνθρωπούς,

Ὁ πατὴρ πρόωρισται νὰ ζήσῃ ἐν σταβίῳ
 ἐν τὸν σταβίῳ-Λούκουλο τὸν Παρασκευαῖον.
 Ὅσο γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐστῶν Ἰσχυρίων
 εἶπα τὰ σιγουράριε μὴ καθὲ Ἰσχυρίων,
 ὅσο γιὰ φόρους ὁ λαὸς καὶ νέους περιμένει,
 ὅσο γιὰ τὸν φιλόπατρι κανένας δὲν τοῦ βγαίνει,
 ὅσο γιὰ αὐτοὺς τοὺς δανειστάς, τοὺς τὸσον ἱερατοῦς,
 καὶ μὴν τοὺς συνερίζεσθε, νὰ μὴν τοὺς φοβηθῆτε,
 ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα σοβαρὰ σφαιρόντα τοῦ κράτους
 καὶ ξέρω καὶ τὰ ξέρετε, ὅπου νὰ ξεραθῆτε.

Ὅσο γιὰ 'μέ, 'στὸ χάλι σας σὰν Βασιλεὺς πῶθ
 εἶ ἑρέτος τὸ ταξίδι μου τὸ 'βγάλετε ξυνοῦ,
 καὶ πρὸς τὸν Βασιλέα σας ἀναφοράς ἔγγραφατε,
 ὅπου κατὰ τὸν Ὅμηρον λαοὶ ἐπιτετραφῆται.

Καὶ τώρα χαριεῖται
 τὸν στόλον καὶ στρατὸν
 σας λίγο μὴ μεροῖ...
 φαμέν, φατόν, φατόν,
 φαμέν, φατέ, φασί.

Αὐτὰ μοῦ εἶπαν νὰ σας 'πῶ καὶ ὁ Λεμονῆς καὶ ὁ Ράλλης
 καὶ σὰς τὰ 'διάβασα καλὰ μετὰ φωνῆς μεγάλης,
 καὶ αὐτοὶ ἂν τοὺς ἀφήσετε θὰ σας εἰποῦν τὰ ρέστα...»

Ἐταί θὰ 'πῆ ὁ Βασιλέας καὶ θὰ τελειώσῃ ἡ φέστα.
 Π.—Καὶ ποῦ τὸ ξέριε, Φασουλῆ; ... Πάψε τὰς ἐρωτήσεως
 καὶ ἂν ὅσα σοῦκα δὲν γενοῦν 'στὰ μούτρα νὰ μὴ φτύσῃ.

(Ὁ Φασουλῆς εἰσήγαγε, τῶντοι δ' ἐν τῷ ἄμα
 εἶπ' εἶπε πρὸς τὸν Περικλῆ συνίεθα κατὰ γράμμα,
 καὶ μόνον ὅπου 'στῆς Βουλῆς τὰς ἔδρας δὲν ἐφάνη
 ὁ Πίτ' ὁ Κωνσταντινούπολος μετὰ τοῦ Δελγηζάνη,
 καὶ ἔγαθη μὲς 'στὸν γλασμοῦ καὶ ἡ γύβα μίσε κυρῆς,
 ποῦ θὰ γεννηθῇ σκάνδαλα καὶ νέας συμφορὰς.)

**Λόγος τοῦ Τρικοῦνη ἀπὸ τοῦ μπαλιόνε,
 ποῦ τὸς Λεμονῆδες κατακεραυνώνει.**

Νίκη, νίκη, πατριώται... τοὺς ἐσπάσαμε τῆ μοῦρη...
 τὸν ἐβγάλαμε καὶ πάλι τὸν Βασίλη τὸν Βουδούρη.
 Νίκη, θρίαμβος καὶ δοξα... κατακυλίσαν μὲ τοῦμπαις
 καὶ τοὺς 'πύραμε ἀφῆρε μὲ σφουρίγματα καὶ τρούμπαις.
 Τὸ πολίτευμα ἐσώθη... ζήτω, ζήτω, κόντρα ζήτω...
 ὑποδοκίαι ἀπὸ τώρα τοὺς πεσόντας προκηρύττει.

Γιὰ τὸ Σύνταγμα φρενιάζω, γιὰ τὸ Σύνταγμα λυσῶ,
 τοῦ Συντάγματος τὰ φύλλα σὰν κατσικά τὰ μασσῶ,
 καὶ σὰν 'δῶ πῶς εἶναι φόβος καὶ μὴ τριχὰ του νὰ πάθῃ
 τὰ πασχάλια μου τὰ χάνω καὶ ταυῖα μὲ τὸ καλῆθι,
 καὶ σωστὸς κοκκινοσκύφης μὲς 'στὴ μέση ξεφτυρώνω
 καὶ 'στὴ φόρα μου ἀπάνω καὶ τὸ Στίμμα μπαχαρώνω.

Πάλι μούλθαν τὰ φεγγάρια καὶ βαρῶτε παραπέρα...
 ὅλων τῶν μηχανορραφῶν τοὺς ἐπῆρε τὸν αἶρα...
 εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... εἶμαι Ρῶσος, Ἄγγλος, Γάλλος,
 καὶ Πομπήσιος καὶ Καίσαρ, μὰ καὶ Ἄλιζάνδρος μεγάλος.
 Φάντης ἔρχομαι μπαστούνης καὶ ξιφῆρης ἀλαλάζω
 καὶ ἀπὸ τίτλους δὲν μὴ μέλει... σὰν φακόλα τοὺς ἀλλάζω.

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... Αὐτοκράτωρ τῆς Βουλῆς
 καὶ θὰ κάμω τὸν Ζηλιώτη τελετάρχη τῆς Αὐλῆς...
 τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπητιοῦ μου καὶ τοὺς φίλους δίχως ἄλλο
 ἀπεφάσισα καὶ θάλα 'στὸ Παλάτι νὰ τοὺς βάλω,
 καὶ ἂν κανένας ἀγγίψῃ, καὶ ἂν μοῦ 'πῆ κανένας ὄχι,
 θὰ τοῦ 'πῶ ἀπαρακάλω σε νὰ καθίσης εἰς τὴν κόχη».

Εἶμαι, εἶμαι, τί δὲν εἶμαι;... εἶμαι μέγας καὶ πολὺς
 καὶ ἔμπορῶ νὰ διορίζω καὶ νὰ πάω Βασιλεῖς.
 Πάλι εἴγω, πάλι λάμπω, πάλι λέγωμαι Σωτήρας...
 ἔτοιμάσου γιὰ τὴν Λόντρα, σὲρ Κόντε τῆς Κερκύρας...
 τώρα πάλι θὰ σὲ στείλω δανεικὰ νὰ πακίφῃς
 καὶ μὲ Λατιῶδες καὶ Μυλλαῖδες ὅπως πρὶν νὰ χουζουρίψῃς.

Κι ἂν τὰ ἔρῃς καὶ πάλι σκοῦρα παραιτούμαι σὰν καὶ πρῶτα
 καὶ γιὰ Σύνταγμα μουγκρίζω καὶ γιὰ τὰλλα καθεστῶτα,
 ἕως ποῦ μὴ ξαναφέρουν εἰς τὰ πράγματ' ἄρον ἄρον
 καὶ ἔρι πάλι γιὰ τὴ Λόντρα εἰς τὸ πείσμα τῶν γαιθάρων.

Ἰσοζυγία θὰ φέρω, ὅπου θέχουν ἴσα σκέλη...
 ἀπὸ σχέδια μεγάλα, πατριώται, μὴ σας μέλη...
 εἶν' εὐκαίλιος ὁ νοῦς μου καὶ μὴ πᾶναι ἀπορία...
 καθὲ 'μῆρα βγαζῶ καὶ ἕνα, καθὲ ὄρῳ ἡμέρας τρία.
 Ὅλο βγάλει καὶ ποιοὺ ξέρει καὶ 'στὸ μέλλον τὴ θὰ βγάλῃ...
 τίποτε αὐριτίστη ὡς τώρα δὲν τὴν ἔπαθε κεφαλί.

Νίκη, δόξα 'στὴν Ἐλλά μας καὶ 'στοὺς ἄλλους ἐντροπή...
 δὲν ἔμπορῶ νὰ κυβερνήσουν Λεμονῆδες καὶ λοιποὶ
 καὶ τὰ λάχανα νὰ κόψουν σὺν καὶ ἐμένα καὶ τὰ πράσσα
 ἀφῶ χθὲς προχθὲς ἀκόμη περπατοῦσαν μὲ τὰ ρέσσα.

Κι ἂν δὲν 'φώναζα κομμάτι 'στὴν Αὐλῆ μας τὴν μαριέλα
 βάλτε ρίγανη 'στοὺς νόμους καὶ 'στὸ Σύνταγμα καὶ εἰς ἄλλο.
 Πλὴν χαρῆτε καὶ σκιρτάτε, πατριώται προσηλιεῖς,
 καὶ θὰ γίνω σὰν καὶ πρῶτα κανακάρης τῆς Αὐλῆς,
 καὶ ἔλ', Αὐλῆ μου, πέρδικά μου,
 'στ' ἀγκαλιὰ καὶ τὰ 'δικά μου.

Βασιλεῦ ἀγαπημένε, τὸν Μυλλάρδο μὴν τὸν σκάνης,
 καὶ ἔλα βίβλιτα μονάχος εἰς τὸ σπήτι νὰ μοῦ κάνης...
 νὰ καὶ τσαῖ καὶ πιοκάτα καὶ πτὶ φούρ καὶ παξιμάκια
 καὶ ποτὲ σου μὴν πατήσης εἰς τῶν ἄλλων τὰ ρημάδια.

Τὸ πολίτευμα ἐσώθη καὶ ἡ τιμὴ τῶν καθεστῶτων
 καὶ 'στὸν Ἰψιστον ἐνθέρμως δεηθῆτε, πατριώται,
 πολυχρόνιον ποιῆσαι τὸν Γεώργιον τὸν πρῶτον,
 ὅπου μ' ἔφερε καὶ πάλι 'στὸ Κουβέρο γιὰ νὰ φρεῦτε.